

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

สิทธิส่วนบุคคลเป็นสิทธิที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิดและมีวิวัฒนาการมาเป็นเวลาช้านานนับพันปี แต่เดิมแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคลมุ่งคุ้มครองความเป็นส่วนตัวพฤติกรรมของมนุษย์ กล่าวคือ ความเป็นอิสระจากการถูกล่วงละเมิดความเป็นอยู่ส่วนตัวจากบุคคลภายนอก เมื่อเวลาผ่านไปสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวหรือสิทธิส่วนบุคคลได้ถูกตีความให้รวมถึงการคุ้มครองสิทธิของมนุษย์ในทุกๆ ด้านรวมถึงการห้ามเผยแพร่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวหรือข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นด้วย

จากการศึกษาพบว่านานาอารยประเทศมีแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองความเป็นอยู่ส่วนตัวหรือสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนมาเป็นเวลาช้านานแล้ว โดยเฉพาะการให้ความสำคัญคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภคสินค้าหรือบริการนั้นเห็นได้ว่าประเทศในภาคพื้นยุโรปได้พัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นแห่งแรก ต่อมาประเทศต่างๆ ได้บัญญัติหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในอนุสัญญาและปฏิญญาระหว่างประเทศ ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีของการสื่อสารและสารสนเทศซึ่งก้าวหน้ามาเป็นลำดับทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภคอันผู้ประกอบการได้เก็บรวบรวม รักษา และประมวลผลไว้ถูกนำมาใช้หรือถูกเปิดเผยโดยเจ้าของข้อมูลไม่ได้ยินยอมหรืออนุญาต เช่น การนำหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่อันเป็นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคไปขายให้แก่ผู้ประกอบการรายอื่นๆ หรือการกระทำด้วยวิธีอื่นใด ซึ่งการกระทำเช่นนี้ทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคจำนวนมากถูกนำไปแสวงหาประโยชน์ที่มีขอบด้วยกฎหมายส่งผลกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลของผู้บริโภคอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ ดังเห็นได้จากการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้บริโภคจากการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ กล่าวคือ ผู้ประกอบการซึ่งผู้บริโภคนำนิติกรรมสัญญาหรือธุรกรรมและให้ข้อมูลส่วนบุคคลไว้ได้นำหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้บริโภคซึ่งเป็นลูกค้าโทรศัพท์หรือส่งข้อความเข้ามายังกลุ่มเป้าหมายที่คิดว่าเป็นลูกค้าของตนโดยอาศัยข้อมูลส่วนบุคคลอื่นๆ เช่น ชื่อ ที่อยู่ อายุ อาชีพ รายได้ ข้อมูลทางการเงิน ฯลฯ มาวิเคราะห์หากกลุ่มลูกค้าที่จะเสนอขายสินค้าและบริการ ทำให้ผู้บริโภคเกิดความเดือดร้อนรำคาญจากการต้องรับโทรศัพท์หรือ

เปิดอ่านข้อความซึ่งได้เสนอขายสินค้าหรือบริการต่างๆ บ่อยครั้งเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นขณะ ผู้บริโภคกำลังปฏิบัติภารกิจที่สำคัญ เช่น กำลังทำงาน กำลังประชุม กำลังขับรถยนต์ หรือกำลังพักผ่อน ฯลฯ และการชักจูงใจของผู้ประกอบการที่โทรศัพท์เข้ามาทำให้ผู้บริโภครู้สึกเบื่อหน่ายที่จะต้องสรรหาคำเท็จเพื่อหลีกเลี่ยงการสมัครเป็นสมาชิกบัตรเครดิต การทำสัญญาประกันภัย สัญญาประกันชีวิต ฯลฯ การที่ผู้บริโภครับโทรศัพท์เพื่อสนทนาด้วยเนื่องจากผู้บริโภคคาดคิดว่าหมายเลขโทรศัพท์ซึ่งติดต่อเข้ามานั้นอาจเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลซึ่งต้องการแจ้งข่าวสารที่สำคัญ หรืออาจมีกิจกรรมอันจำเป็น หรือเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของบุคคลในครอบครัว ญาติสนิท มิตรสหายที่ต้องการสนทนาด้วย

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีแนวคิดเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองความเป็นอยู่ ส่วนตัวหรือสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภค แต่ปัจจุบันพบว่ามาตรการทางกฎหมาย ที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนในประเทศไทยยังไม่เป็นระบบและ ไม่มีหลักเกณฑ์รายละเอียดที่จะเป็นหลักประกันให้แก่ประชาชนผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล อย่างเพียงพอ แม้มีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติรับรองสิทธิส่วนบุคคลไว้ก็เป็นเพียง การกำหนดหลักการแห่งสิทธิความเป็นอยู่ส่วนบุคคลเท่านั้นยังขาดกฎหมายที่เป็นรายละเอียด ซึ่งจะบังคับใช้กับองค์กรภาคเอกชนเป็นการทั่วไป หรือกรณีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิดซึ่งใช้บังคับเพื่อเยียวยาความเสียหายจากการกระทำอันเป็นละเมิดยังไม่เพียงพอที่จะ ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนได้อย่างครอบคลุมและมีลักษณะทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรการในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นมาตรการเยียวยาเมื่อเกิด ความเสียหายขึ้นแล้วมากกว่าที่จะเป็นมาตรการป้องกันอันขัดแย้งกับหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามระบบกฎหมายของนานาอารยประเทศซึ่งเป็นสากลที่มุ่งจะให้ความคุ้มครองในลักษณะ ป้องกันมากกว่าเยียวยา หรือกรณีประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติมาตรการคุ้มครองสิทธิ ความเป็นอยู่ส่วนตัวหรือสิทธิส่วนบุคคลไว้เป็นเพียงมาตรการเยียวยาความเสียหายมากกว่าเป็น มาตรการป้องกันเช่นกันกล่าวคือผู้กระทำความผิดจะถูกระวางโทษจำคุกหรือปรับต่อเมื่อกระทำ ความผิดอาญาขึ้นแล้วเท่านั้นเห็นได้จากความผิดฐานเปิดเผยจดหมาย โทรเลข หรือเอกสารตาม มาตรา 322 และความผิดฐานเปิดเผยความลับที่ได้มาในหน้าที่ หรือจากอาชีพตามมาตรา 323 วรรคแรก ถือเป็นการขัดแย้งต่อหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามระบบกฎหมายของนานาประเทศ นอกจากนี้บทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวยังขาดรายละเอียด หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และ มาตรการที่สำคัญและจำเป็น โดยเฉพาะเจาะจงเพื่อเป็นหลักประกันสิทธิส่วนบุคคลได้อย่างเพียงพอ รวมถึงบทบัญญัติการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามประมวลกฎหมายอาญาได้ผลถึงการพิสูจน์ การกระทำความผิดไปให้แก่ผู้เสียหายอีกด้วย

ประเทศไทยมีการตราพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งถือเป็นกฎหมายฉบับแรกที่บัญญัติให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชน แต่เป็นเพียงกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองเฉพาะข้อมูลส่วนบุคคลที่จัดเก็บ รวบรวม ควบคุม ดูแลและอยู่ในความครอบครองของหน่วยงานภาครัฐเท่านั้น ไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลขององค์กรภาคเอกชน พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ไม่อาจนำมาใช้บังคับกับสภาพปัญหาข้างต้นได้ หรือกรณีพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. 2545 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ให้สินเชื่อหรือสถาบันทางการเงินมีข้อมูลทางการเงินของผู้ขอสินเชื่อที่ถูกต้องครบถ้วนเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ให้สินเชื่อในการให้สินเชื่อแก่ผู้ขอสินเชื่อ แม้กฎหมายฉบับนี้มีบทบัญญัติครอบคลุมหลักเกณฑ์ วิธีการ และกระบวนการในการคุ้มครองและควบคุมการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ขอสินเชื่อโดยควบคุมทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนก็ตาม แต่ก็ยังเป็นเพียงกฎหมายที่คุ้มครองเฉพาะเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลทางการเงินสินเชื่อเท่านั้น ไม่อาจนำมาปรับใช้กับสภาพปัญหาข้างต้นได้เช่นกัน

สำหรับพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2534 เป็นกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของราษฎรไทยซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลและเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลซึ่งจัดเก็บและครอบครองดูแลโดยนายทะเบียนราษฎรของรัฐเท่านั้น หลักเกณฑ์การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมายฉบับนี้จึงไม่อาจให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนซึ่งอยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลขององค์กรภาคเอกชนได้เป็นการทั่วไปเช่นกัน กรณีพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ รายละเอียดเกี่ยวกับระบบการเก็บรวบรวม การประมวลผล การนำออกใช้ การทำลาย สิทธิของผู้ใช้บริการซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของผู้ให้บริการ การป้องกัน การรักษาความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลไว้ ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้จึงไม่อาจให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภคอันอยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลขององค์กรภาคเอกชนได้

ดังนั้น หากประเทศไทยไม่มีมาตรการทางกฎหมายที่จะให้ความคุ้มครองแก่ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนเป็นการทั่วไปและครอบคลุมในทุกๆ เรื่องแล้วย่อมจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะการให้ความคุ้มครองแก่สิทธิส่วนบุคคลของประชาชนอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บุคคลทุกคนพึงมีและควรได้รับการรับรองและยังเป็นการขัดขวางต่อการติดต่อสื่อสารการค้าขายกับต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีกฎหมายกำหนดห้ามเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ไปยังประเทศที่ยังไม่มีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลหรือมีกฎหมายดังกล่าวแต่กฎหมายที่ให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนั้นมีมาตรฐานที่ต่ำกว่ากฎหมายของประเทศตน

5.2 ข้อเสนอแนะ

การให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนซึ่งเป็นผู้บริโภคจากการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่นั้นมีลักษณะพิเศษซึ่งต้องอาศัยหน่วยงานหรือองค์กรรวมถึงบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ ความชำนาญ และมีมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมเพื่อใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในของประเทศไทย เช่นนี้จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายทั่วไปซึ่งมีลักษณะเป็นกฎหมายกลาง เพื่อใช้คุ้มครองสิทธิของประชาชนอันเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการเฉพาะ

ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวผู้เขียนเห็นว่าประเทศไทยควรดำเนินการให้มีการตรากฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นกฎหมายกลางไว้เป็นการเฉพาะ โดยมีขอบเขตในการให้ความคุ้มครองครอบคลุมถึงข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลขององค์กรภาคเอกชนทุกประเภทตามหลักสากลของนานาอารยประเทศ เว้นแต่ข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลขององค์กรภาคเอกชนซึ่งอยู่ในบังคับบัญชาและหรือกำกับดูแลของหน่วยงานภาครัฐซึ่งอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการอยู่แล้ว ทั้งนี้สาระสำคัญในกฎหมายดังกล่าวผู้เขียนมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1) เห็นควรกำหนดนิยามคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ให้มีความหมายอย่างกว้าง กล่าวคือ “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล ได้แก่ ชื่อ สกุล เลขที่บัตรประจำตัวประชาชน ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลขซิมการ์ด (Sim Card) ประวัติการศึกษา ประวัติสุขภาพ ประวัติการทำงาน เลขหมาย รหัส สิ่งที่บอกให้รู้ถึงลักษณะของตัวบุคคลนั้น เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ รูปถ่าย รวมถึงข้อมูลทุกประเภทไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม เช่น การอ้างอิงข้อมูลอื่นๆ กับหมายเลขบัตรสำคัญประจำตัว

การกำหนดนิยามคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ให้มีความหมายอย่างกว้างดังกล่าวพิจารณาได้จากประเทศสวีเดนซึ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Data Act 1998) กำหนดนิยามความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึงข้อมูลทั้งหมดทุกประเภทไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม ที่อาจแสดงถึงลักษณะธรรมชาติของแต่ละบุคคลซึ่งยังมีชีวิตอยู่จากพระราชบัญญัติฉบับนี้เห็นได้ว่าการกำหนดความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” เป็นความหมายอย่างกว้างเช่นกันหรือกรณีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศอิตาลีได้กำหนดนิยามความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ให้มีความหมายอย่างกว้างโดยกำหนดนิยามว่า หมายถึงข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล องค์กรหรือสมาคม ซึ่งสามารถระบุถึงบุคคลหรือหน่วยงานเหล่านั้นได้ ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม เช่น การอ้างอิงข้อมูลอื่นๆ กับหมายเลขสำคัญประจำตัว

2) เห็นควรกำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทำหน้าที่กำหนดนโยบาย มาตรการ หรือแนวทางการดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครอง ควบคุม และดูแลขององค์กรภาคเอกชน รวมถึงการออกระเบียบเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคจากการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และการลงโทษ

การกำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวพิจารณาได้จากประเทศสวีเดนซึ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Data Act 1998) กำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลโดยกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้หลายประการด้วย เช่น การเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่มีการประมวลผล เรียกข้อมูล หรือเอกสารที่เกี่ยวกับการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลรวมถึงการรักษาความปลอดภัยของข้อมูล สั่งห้ามการประมวลผลไว้ก่อนหากกรณียังไม่แน่ชัดว่าการประมวลผลชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ สั่งให้ผู้ควบคุมดูแลข้อมูลส่วนบุคคลแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อพบว่าการประมวลผลไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีที่ไม่อาจแก้ไขให้ถูกต้องได้หากมีความจำเป็นเร่งด่วนจะสั่งห้ามการประมวลผลข้อมูลนั้นไว้ก่อนก็ได้ หรือ สั่งปรับผู้ควบคุมดูแลข้อมูลส่วนบุคคลเมื่อกระทำความผิดโดยเฉพาะกรณีไม่จัดให้มีระบบรักษาความมั่นคงปลอดภัยแก่ข้อมูลส่วนบุคคล เป็นต้น หรือกรณีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศอิตาลี (Protection of Individuals and Other Subjects with Regard to the Processing of Personal Data Act no.675 of 31.12.1996) กำหนดให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Garantee for the Protection of Personal Data) เพื่อทำหน้าที่กำกับดูแล และคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ทั้งนี้ คณะกรรมการดังกล่าวสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยอิสระ นอกจากนี้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศอิตาลียังกำหนดที่มา จำนวน คุณสมบัติของคณะกรรมการไว้อีกด้วย โดยคณะกรรมการดังกล่าวประกอบด้วยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 4 คน โดยการคัดเลือกจาก Chamber of Deputies จำนวน 2 คน และจากการลงคะแนนเลือกของวุฒิสภาอีกจำนวน 2 คน ทั้งนี้ กฎหมายกำหนดให้กรรมการผู้ได้รับเลือกตั้งทั้ง 4 คน ประชุมและเลือกกันเองให้คนหนึ่งเป็นประธานกรรมการ โดยประธานกรรมการมีสิทธิออกเสียงชี้ขาดในกรณีที่การออกเสียงของกรรมการมีคะแนนเสียงเท่ากัน นอกจากนี้กฎหมายยังกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการมีความเป็นอิสระ เป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในด้านนิติศาสตร์หรือด้านคอมพิวเตอร์และกฎหมายดังกล่าว ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Office of the Garante) ทำหน้าที่เป็นฝ่ายธุรการ และปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด อีกทั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง

ข้อมูลส่วนบุคคลต้องปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดไว้ และมีพนักงานประจำรวมถึงเจ้าหน้าที่ทั้งหมดไม่เกิน 45 คนตามข้อเสนอของคณะกรรมการดังกล่าวด้วย

ดังนั้น ประเทศไทยควรกำหนดให้มีสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ทำหน้าที่เป็นฝ่ายธุรการ โดยมีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นผู้บังคับบัญชาของสำนักงานและพนักงานและควรกำหนดอำนาจหน้าที่เช่นเดียวหรือคล้ายกับคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศสวีเดนและอิตาลี อนึ่งคณะกรรมการที่เสนอให้มีนั้นอาจสรรหาจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่างๆ ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญจากนักวิชาการ นักกฎหมาย ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี ผู้เชี่ยวชาญด้านคุ้มครองผู้บริโภคหรือด้านอื่นๆ และอาจมีตัวแทนจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง รวมถึงตัวแทนจากองค์กรภาคเอกชนตามสัดส่วนเท่าๆ กัน

3) เห็นควรกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ควบคุม ดูแล และรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนไว้ในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยกำหนดให้มีหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บรวบรวม ควบคุม ไซ้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล หน้าที่ในการเก็บรักษาข้อมูลส่วนบุคคลตามระยะเวลาที่กำหนด หรือเท่าที่จำเป็นตามวัตถุประสงค์ หน้าที่ในการจัดให้มีระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ข้อมูลส่วนบุคคล หน้าที่ในการแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคลให้ถูกต้อง ครบถ้วน และเป็นปัจจุบันตามที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลร้องขอ โดยเฉพาะหน้าที่ไม่เปิดเผยหรือใช้ข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของข้อมูล เป็นต้น

การกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ควบคุม ดูแล และรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนดังกล่าวพิจารณาได้จากกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศสวีเดน อังกฤษ อิตาลี และแคนาดาซึ่งทั้งสี่ประเทศได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ควบคุม ดูแล ข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของแต่ละประเทศดังกล่าว

4) เห็นควรกำหนดสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ดังนี้ สิทธิในการขอตรวจข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน สิทธิขอให้เปิดเผยถึงการได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน ในกรณีที่เป็นข้อมูลที่ไม่ได้ให้ความยินยอมมาก่อน สิทธิขอให้ระงับการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตนในกรณีเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง หรือสิทธิที่จะร้องขอต่อคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ให้พิจารณา วินิจฉัย และลงโทษเกี่ยวกับการกระทำละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล หรือละเมิดกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เป็นต้น

การกำหนดสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวพิจารณาได้จากกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศสวีเดน อังกฤษ อิตาลี และแคนาดา ซึ่งทั้งสี่ประเทศได้กำหนดสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

5) เห็นควรกำหนดให้มีบทกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคหรือกระทำการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค ดังนี้ กำหนดให้ผู้กระทำละเมิดดังกล่าวจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และกำหนดโทษทางอาญาไว้ด้วย ได้แก่ โทษปรับและโทษจำคุกตามความหนักเบาในการกระทำความผิด บทกำหนดโทษที่เห็นควรกำหนดให้มันั้นควรกำหนดให้หน่วยงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งทำหน้าที่ควบคุม ดูแล และส่งเสริมการให้ความคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลตามที่เสนอให้จัดตั้ง มีอำนาจกำหนดมาตรการเยียวยาความเสียหายได้โดยตรง และต้องกำหนดให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลมีอำนาจที่จะดำเนินคดีเรียกค่าสินไหมทดแทนความเสียหายและฟ้องเป็นคดีอาญาด้วยตนเองได้

การกำหนดให้มีบทกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคหรือกระทำการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลดังกล่าวพิจารณาได้จากกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศสวีเดน (Personal Data Act 1998) ซึ่งกำหนดให้ผู้ควบคุมดูแลข้อมูลส่วนบุคคลต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลสำหรับความเสียหายที่เกิดจากการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลโดยการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลฝ่าฝืนกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการกำหนดมาตรการเยียวยาความเสียหายทางแพ่ง และกฎหมายฉบับนี้ยังได้บัญญัติบทกำหนดโทษทางอาญาไว้ด้วย เช่น บุคคลผู้กระทำโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อให้ข้อมูลที่ไม่ถูกต้องแก่ผู้ควบคุมดูแลข้อมูลส่วนบุคคลหรือแก่หน่วยงานผู้ควบคุมดูแลเมื่อหน่วยงานนั้นร้องขอ หรือมีการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติตามกฎหมายนี้จะต้องระวางโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือกรณีเป็นความผิดรุนแรงต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี เป็นต้น หรือกรณีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศอิตาลี (Protection of Individuals and Other Subjects with Regard to the Processing of Personal Data Act no.675 of 31.12.1996) ได้บัญญัติบทกำหนดโทษทางอาญาและมาตรการเยียวยาทางแพ่งไว้ด้วย เช่น กำหนดให้บุคคลใดซึ่งทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลจำต้องชดใช้ค่าเสียหายตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่ง หรือบุคคลใดเพิกเฉย แจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จต่อคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือประมวลผลข้อมูลไม่ชอบด้วยกฎหมาย รวมถึงไม่ปฏิบัติตามมาตรการเพื่อรักษาความปลอดภัยของข้อมูลที่กำหนดขึ้นโดยกฎหมายหรือคณะกรรมการเช่นนี้ต้องระวางโทษจำคุก